

JUDr. ROBERT PELIKÁN, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 15.4.2015
Čj. MSP-601/2014-OD-SPZ/2
Počet listů: 12
Přílohy: 1

Nejvyšší soud
Burešova 20
657 37 Brno

obv. Ing. Bc. P. K. – stížnost pro porušení zákona

Přílohy: trestní spis Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 2 T 10/2011

Podle § 266 odst. 1, 2 trestního řádu podávám v neprospěch *obviněných Ing. Bc. P. B., M. P., R. Š., V. I. H., M. P. a L. Š.,*

stížnost pro porušení zákona

proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. 8 To 124/2012, jímž bylo rozhodnuto o odvoláních těchto obviněných proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 7. 2012, č. j. 2 T 10/2011-3717.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 7. 2012, č. j. 2 T 10/2011-3717, byli výše zmínění obvinění (a tehdy také obviněný M. M.) odsouzeni takto:

Obviněný Ing. Bc. P. K. byl uznán vinným zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, 4 písm. b) trestního zákoníku a přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Za tuto trestnou činnost mu byl podle § 331 odst. 4 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 7,5 roku, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Dále mu byl podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2, 3, 5 trestního zákoníku uložen peněžitý trest v počtu 500 denních sazeb ve výši 1.500 Kč, tj. ve výši 750.000 Kč; podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku pak byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody na 1 rok. Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku mu byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce, ve které je předmětem činnosti rozhodování o nakládání s finančními prostředky z fondů Evropské unie, na dobu 5,5 roku.

Obviněný V. P. byl uznán vinným zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, 3 písm. a) trestního zákoníku. Za tento zločin mu byl podle § 331 odst. 3 trestního zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 5 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Dále mu byl podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2, 3, 5 trestního zákoníku uložen peněžitý trest v počtu 200 denních sazeb ve výši 1.500 Kč, tj. ve výši 300.000 Kč; podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody na 8 měsíců.

Obviněný R. Š. byl uznán vinným zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, 3 písm. a) trestního zákoníku. Za tento zločin mu byl podle § 331 odst. 3 trestního zákoníku uložen trest odnětí svobody na 5 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, dále mu byl podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2, 3, 5 trestního zákoníku uložen peněžitý trest v počtu 200 denních sazeb ve výši 1.500 Kč, tj. ve výši 300.000 Kč; podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody na 8 měsíců.

Obviněný V. I. H. byl uznán vinným zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, 3 písm. a) trestního zákoníku a přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku; za to mu byl podle § 331 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody na 5 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, dále mu byl podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2, 3, 5 trestního zákoníku uložen peněžitý trest v počtu 200 denních sazeb ve výši 1.500 Kč, tj. ve výši 300.000 Kč; podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody na 8 měsíců.

Obviněný M. M. byl uznán vinným trestným činem podplácení podle § 161 odst. 1, 2 písm. a), b) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2009 (dále jen „trestní zákon“). Za tento trestný čin a za sbíhající se přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterým byl uznán vinným pravomocným trestním příkazem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 16. 3. 2012 č. j. 4 T 50/2012-20, mu byl podle § 161 odst. 2 trestního zákona za použití § 35 odst. 2 trestního zákona uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákona podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku mu byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Podle § 35 odst. 2 trestního zákona byl současně zrušen výrok o trestu uložený tomuto obviněnému pravomocným trestním příkazem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 16. 3. 2012, č. j. 4 T 50/2012-20, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Obviněná M. P. byla uznána vinnou zločinem podplácení podle § 332 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku. Za tento zločin jí byl podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku uložen trest odnětí svobody na 2 roky, jehož výkon jí byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let. Dále jí byl podle § 332 odst. 2, § 67 odst. 2 písm. a) a § 68 odst. 1, 2, 3, 5 trestního zákoníku uložen peněžitý trest v počtu 100 denních sazeb ve výši 1.500 Kč, tj. ve výši 150.000 Kč; podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody na 6 měsíců.

Obviněný L.Š. byl uznán vinným zločinem podplácení podle § 332 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku. Za tento zločin mu byl podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku

uložen trest odnětí svobody na 1 rok, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let. Dále mu byl podle § 332 odst. 2, § 67 odst. 2 písm. a) a § 68 odst. 1, 2, 3, 5 trestního zákoníku uložen peněžitý trest v počtu 50 denních sazeb ve výši 1.500 Kč, tj. 75.000 Kč; podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody na 4 měsíce.

Trestné činnosti se podle výroku rozsudku soudu prvního stupně obvinění dopustili tím, že:

I. obvinění Ing. Bc. P. K., V. P., R. Š. a V. I. H.

1) ve vztahu k projektu „R. h.“, a rozsahu dotace až do výše 12.087.600 Kč, obviněný Ing. Bc. P. K. nejméně od jara roku 2009 do 31. 12. 2011 z titulu své funkce a postavení úřední osoby, nejprve jako ekonomický náměstek ministra zemědělství a člen hodnotící komise Výboru regionální rady, jmenovaný předsedou Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad a později, od 11. 12. 2009, jako ředitel Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad, Ústí nad Labem, opakovaně žádal po obviněném M. M., nar. 26. 6. 1979, úplatek nejméně ve výši 1.700.000 Kč, a to prostřednictvím obviněných V. P. a, R. Š. a V. I. H. v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu – výběru projektu M. M. v rámci schvalovacího řízení a následném čerpání dotací z Regionálního operačního programu NUTS II Severozápad, kdy v květnu 2009 M. M. kontaktoval V. P. a pozval jej na jednání do Prahy na Ministerstvo zemědělství ČR s tehdejším ekonomickým náměstkem ministra zemědělství ČR Ing. Bc. P. K. a současně členem hodnotící komise projektu M. M., kde na něj V. P., V. I. H. a R. Š. čekali, přičemž následně došlo v přesně nezjištěný den koncem měsíce května 2009 v Praze v budově Ministerstva zemědělství ČR ke schůzce mezi obviněnými M., H. a Ing. Bc. K., kdy Ing. Bc. K. projevil znalost projektu M. M., a bezprostředně po ukončení tohoto jednání odešli M., H., P. a Š. do přesně nezjištěné kavárny poblíž Ministerstva zemědělství ČR v Praze, kde po M. M. žádal V. I. H. úplatek ve výši 250.000 Kč bankovním převodem na číslo bankovního účtu, majitelky E. P., s dispozičním právem této osoby – bývalé manželky obviněného P., splatný v řádu několika dnů, s tím, že „jinak ten projekt shodí ze stolu“, přičemž V. P. M. M. předal na kousku papíru číslo tohoto bankovního účtu, na který má peníze poslat, následně V. P. M. M. telefonicky sdělil, že „K., ačkoli je na Ministerstvu zemědělství ČR, tak má sílu s tím projektem něco udělat, a proto by měl zaplatit“, následně dne 29. 5. 2009 obviněný M. M. složil úplatek v požadované výši 250.000 Kč na výše uvedený účet E. P. s cílem zabránit vyřazení jím podaného projektu, který prošel pouze administrativní kontrolou, přičemž z této částky obdrželi obvinění Ing. Bc. K. 100.000 Kč, P., Š. a H. každý z nich po 50.000 Kč; V. P. následně M. M. sdělil, „že je třeba zaplatit ještě 350.000 Kč, jinak projekt shodí ze stolu“, při následných telefonických hovorech P. M. sděloval, „že za něj zaplatili peníze, které musí vrátit“, v letním období roku 2009 v Mostě došlo ke schůzce v restauraci B., které se účastnili obvinění M., P., H., Š. a Ing. Bc. K., který po M. M. požadoval peníze, aniž však řekl přesnou částku, obvinění P., Š. a H. několikrát navštívili v průběhu roku 2009 M. M. v jeho bydlišti, kde mu H. sdělil, že „toto je poslední šance, kdy má peníze zaplatit, jinak by se mu přinejmenším mohlo stát, že začne někde hořet“, kdy do doby zahájení trestního stíhání k naplnění výhrůžek ze strany H. nedošlo, následně P. požadoval po M. M., aby jim zaplatil alespoň částku 150.000 Kč, dne 27. 7. 2010 při fyzické kontrole projektu za účasti Ing. Bc. P. K. tento sdělil Mikešovi: „že si na peníze dlouho počká, na stavbě nenechá kámen na kameni...“, a následně, počátkem října 2010, pozastavili plnění pokynu k plnění veřejného výdaje k projektu M. s úmyslem zastrašit M. M. a zajistit si tak požadované plnění;

2) ve vztahu k projektu „P V. M.“, a rozsahu dotace až do výše 14.999.310,01 Kč obviněná M. P., jako osoba předkládající a vyřizující projekt, od přesně nezjištěného dne roku 2009 do

22. 3. 2011, poskytla obviněnému Ing. Bc. P. K. prostřednictvím obviněných V. P., R. Š. a V. I. H. postupně dosud přesně neustanovené finanční částky v celkové výši nejméně 625.000 Kč, a to v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu – poskytnutí dotace na projekt „P. V. M.“, respektive se zajištěním úspěchu při poskytnutí dotace a s jejím následným čerpáním z Regionálního operačního programu NUTS II Severozápad, kdy předala nejméně dne 1. 10. 2010 v Chomutově před prodejnou L. obviněným R. Š. a V. P. částku 50.000 Kč a dne 8. 10. 2010 obviněnému R. Š. částku 25.000 Kč za to, aby prostřednictvím R. Š. a V. P. Ing. Bc. P. K. ovlivnil zamítavé stanovisko Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad na přijetí jejího projektu tím, že z pozice ředitele úřadu poté, co byl projekt dne 30. 9. 2010 po kontrole formálních náležitostí vyřazen z dalšího hodnocení, v rozporu se závazným postupem a se záměrem zasahovat do procesu hodnocení projektu projektovými manažery, ačkoliv si byl vědom v návaznosti na Programový dokument ROP NUTS II Severozápad a prováděcí dokument ROP NUTS II Severozápad, že je nutno postupovat v souladu s účinnou verzí operačního manuálu, konkrétně verzí 02.07.10 ke dni 7. 5. 2010, upravující v kapitole 7 „Administrativní postupy“, v článku 7.1.4 „Administrativní kontrolu přijatých žádostí“, dojednal vytvoření antidatovaného protokolu s datem 26. 8. 2010 z Odboru životního prostředí Krajského úřadu v Ústí nad Labem, bez č. j. a času jednání, a následně omezil nezávislost projektových manažerů – hodnotitelů při provádění hodnocení projektu, když zorganizoval činnost svých podřízených tak, že v následujících čtrnácti dnech byla M. P. vyrozuměna Ing. Bc. P. K., prostřednictvím V. P. a R. Š., že zamítavé stanovisko bylo přehodnoceno auditem a její projekt postupuje do dalšího kola, přičemž peníze ve výši nejméně 625.000 Kč, které poskytla M. P., si mezi sebou rozdělili obvinění: R. Š. 162.500 Kč, V. P. 162.500 Kč, V. I. H. 150.000 Kč a Ing. Bc. P. K. 150.000 Kč, a následně poté, když bylo M. P. doručeno písemné vyrozumění ze dne 18. 11. 2010 – Oznámení o nesplnění minimálního bodového ohodnocení projektu a vyřazení z dalšího procesu administrace a informace o vyřazení projektu M. P. se objevily v souhrnné hodnotící zprávě pro Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad dne 24. 11. 2010, se M. P. zmínila R. Š. a V. P., že bude požadovat po Ing. Bc. P. K. zpět již zaplacenou částku v celkové výši 625.000 Kč z důvodu neúspěšného vyřízení podaného projektu,

přičemž obviněný Ing. Bc. P. K. tak jednáním popsáním pod bodem I. 1), 2) nedodržel právní a ostatní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané, nejméně Nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu a Fondu soudržnosti, zákon č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, ve znění pozdějších předpisů, operační manuál, s nímž byl řádně seznámen, a tím porušil základní povinnosti úředníka, jak je ukládá § 16 odst. 1 písm. b), h), j) zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávních celků, který se ve smyslu § 17 odst. 6 zákona č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, vztahuje na zaměstnance Regionální rady;

3) ve vztahu k projektu na fotbalové hřiště J. – E. obviněný L. Š., jako osoba předkládající a vyřizující projekt měl od přesně nezjištěné doby, nejméně však od měsíce října roku 2010 do 22. 3. 2011, poskytnout obviněnému Ing. Bc. P. K. prostřednictvím obviněných V. P., R. Š. a V. I. H. dosud přesně nezjištěné finanční částky v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu – poskytnutím dotace na projekt rekonstrukce fotbalového hřiště J. – E., respektive na zajištění úspěchu při plánovaném požádání o dotaci a jejím následném čerpání z Regionálního operačního programu NUTS II Severozápad, kdy za tímto účelem L. Š. jednal a komunikoval s V. P., který mu přislíbil pomoc s fakturami za fotbalový klub a pomoc při získání dotace z fondů Evropské unie, a to prostřednictvím ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad Ing. Bc. P. K., přičemž se spolu L. Š. a V. P. domlouvali ohledně projektu, jeho nové vizi a účelovém navýšení cenové výše projektu a

rozpočtu tak, aby v této částce byla již zahrnuta částka ve výši 1.000.000 Kč za „provize“, které mají sloužit k hladkému prosazení a schválení projektu, přičemž V. P. o tomto jednání a domluvě s L. Š. následně vyrozuměl a informoval Ing. Bc. P. K.; následně si společně Ing. Bc. P. K. a V. P. domlouvali další vhodný postup v předmětné věci a za tím účelem si sjednali i osobní schůzky dne 6. 12. 2010 za účasti L. Š. v Ústí nad Labem na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad, Masarykova čp. 3488/1, a dne 31. 1. 2011 v Ústí nad Labem v café-baru P., poté dne 18. 2. 2011 na schůzce v Chomutově v baru F., předal L. Š. úplatek ve výši nejméně 10.000 Kč V. P. za to, aby si zajistil úspěch při plánovaném požádání o poskytnutí dotace, kdy si částku 10.000 Kč posléze mezi sebou rozdělili: 5.000 Kč Ing. Bc. P. K., 1.700 Kč V. P., 1.700 Kč R. Š. a 1.600 Kč V. I. H.;

II. obviněný M. M.

poskytl úplatek ve vztahu k projektu „R. h.“, a rozsahu dotace až do výše 12.087.600 Kč, přičemž nejméně od jara roku 2009 do 31. 12. 2011 po něm obviněný Ing. Bc. P. K., nar., opakovaně žádal úplatek ve výši nejméně 1.700.000 Kč z titulu své funkce a postavení úřední osoby, nejprve jako ekonomický náměstek ministra zemědělství a člen hodnotící komise, jmenovaný předsedou Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad, a poté jako ředitel Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad Ústí nad Labem, a to prostřednictvím obviněných V. P., R. Š., a V. I. H., v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu – výběru výše popsaného projektu M. M. v rámci schvalovacího řízení a následnému poskytnutí a čerpání dotací z Regionálního operačního programu NUTS II Severozápad, kdy v květnu roku 2009 M. M. kontaktoval V. P. a pozval jej na jednání s tehdejším ekonomickým náměstkem ministra zemědělství Ing. Bc. P. K. do Prahy na Ministerstvo zemědělství ČR, kde na něj V. P., V. I. H. a R. Š. čekali, přičemž bezprostředně poté došlo v přesně nezjištěný den koncem měsíce května 2009 v Praze v budově Ministerstva zemědělství ČR ke schůzce mezi M., H. a Ing. Bc. K., kdy Ing. Bc. K. projevil znalost projektu M., bezprostředně po ukončení jednání v budově ministerstva odešli M., H., P. a Š. do blíže nezjištěné kavárny poblíž Ministerstva zemědělství ČR v Praze, kde V. I. H. po M. M. žádal úplatek ve výši 250.000 Kč bankovním převodem, přičemž P. uvedl číslo bankovního účtu, majitelky E. P., s dispozičním právem této osoby – bývalé manželky obviněného P., splatný v řádu několika dnů s tím, že „jinak ten projekt shodí ze stolu“, přičemž V. P. M. M. předal na kousku papíru číslo tohoto bankovního účtu, na který má peníze poslat, V. P. M. M. telefonicky sdělil, že „K., ačkoli je na Ministerstvu zemědělství ČR, tak má sílu s tím projektem něco udělat, a proto by zaplatit měl“, následně dne 29. 5. 2009 obviněný M. M. složil úplatek v požadované výši 250.000 Kč na výše uvedený účet E. P. s cílem zabránit vyřazení jím podaného projektu, který prošel pouze administrativní kontrolou, přičemž obvinění z této částky obdrželi: Ing. Bc. K. 100.000 Kč, P., Š. a H. každý z nich po 50.000 Kč; V. P. následně M. M. sdělil, „že je třeba zaplatit ještě 350.000 Kč, jinak projekt shodí ze stolu“, poté následovaly telefonické hovory, při kterých P. M. sděloval, „že za něj zaplatili peníze, které musí vrátit“, v letním období roku 2009 v Mostě došlo ke schůzce v restauraci B., které se účastnili obvinění M., P., H., Š. a Ing. Bc. K., který po obviněném M. M. požadoval peníze, aniž však řekl přesnou částku, obvinění P., Š. a H. několikrát navštívili v průběhu roku 2009 M. M. v jeho bydlišti, kde mu H. sdělil, že „toto je poslední šance, kdy má peníze zaplatit, jinak by se mu přinejmenším mohlo stát, že začne někde hořet“, kdy do doby zahájení trestního stíhání k naplnění výhrůžek ze strany H. nedošlo, následně P. požadoval po M. M., aby jim zaplatil alespoň částku 150.000 Kč;

III. obviněná M. P.

ve vztahu k projektu „P. V. M.“, obviněná M. P. jako osoba předkládající a vyřizující

projekt poskytla od přesně nezjištěného dne roku 2009 do 22. 3. 2011 obviněnému Ing. Bc. P. K., nejméně prostřednictvím obviněných V. P., R. Š., a V. I. H., postupně dosud přesně neustanovené finanční částky v celkové výši nejméně 625.000 Kč, a to v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu – poskytnutí dotace na projekt „P. V. M.“, respektive se zajištěním úspěchu při poskytnutí dotace a s jejím následným čerpáním z Regionálního operačního programu NUTS II Severozápad, kdy předala nejméně dne 1.10.2010 osobně v Chomutově před prodejnu L. R. Š. a V. P. částku 50.000 Kč a dne 8.10.2010 R. Š. částku 25.000 Kč za účelem ovlivnění zamítavého stanoviska Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad na přijetí jejího projektu, a to prostřednictvím Ing. Bc. P. K., přičemž v následujících čtrnácti dnech byla vyrozuměna Ing. Bc. P. K., prostřednictvím V. P. a R. Š., že zamítavé stanovisko bylo přehodnoceno auditem a její projekt postupuje do dalšího kola, přičemž jí poskytnuté peníze ve výši nejméně 625.000 Kč si mezi sebou rozdělili: R. Š. 162.500 Kč, V. P. 162.500 Kč, V. I. H. 150.000 Kč a Ing. Bc. P. K. 150.000 Kč; poté, co jí bylo doručeno písemné vyrozumění o tom, že její projekt byl vyřazen a informace o vyřazení jejího projektu se objevily v souhrnné hodnotící zprávě pro Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad dne 24. 11. 2010, se obviněná zmínila R. Š. a V. P., že bude požadovat po Ing. Bc. P. K. již zaplacenou částku v celkové výši 625.000 Kč z důvodu neúspěšného vyřízení podaného projektu,

IV. obviněný L. Š.

ve vztahu k projektu na fotbalové hřiště J. – E. obviněný L. Š. jako osoba předkládající a vyřizující projekt měl od přesně nezjištěné doby do 22. 3. 2011 poskytnout obviněnému Ing. Bc. P. K., nejméně prostřednictvím obviněných V. P., R. Š., a V. I. H., dosud přesně neustanovené finanční částky v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu – poskytnutím dotace na projekt rekonstrukce fotbalového hřiště J. – E., respektive na zajištění úspěchu při plánovaném požádání o dotaci a jejím následném čerpání z Regionálního operačního programu NUTS II Severozápad, kdy za tímto účelem L. Š. jednal a komunikoval s V. P., který mu přislíbil pomoc s fakturami za fotbalový klub a pomoc při získání dotací z fondů Evropské unie, a to prostřednictvím ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad Ing. Bc. P. K., přičemž se spolu L. Š. a V. P. domlouvali ohledně projektu, jeho nové vizi a účelovém navýšení cenové výše projektu a rozpočtu tak, aby v této částce byla již zahrnuta částka ve výši 1.000.000 Kč za „provize“, které mají sloužit k hladkému prosazení a schválení projektu, a V. P. o tomto jednání a domluvě s ním následně vyrozuměl a informoval i Ing. Bc. P. K.; poté si Ing. Bc. P. K. a V. P. domlouvali další vhodný postup v předmětné věci a za tím účelem si sjednali i osobní schůzky za účasti L. Š. na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad v café baru P. a následně dne 18. 2. 2011 na schůzce v Chomutově, v baru F., předal L. Š. obviněným úplatek ve výši nejméně 10.000 Kč za to, aby si zajistil úspěch při plánovaném požádání o poskytnutí dotace, kdy si částku 10.000 Kč posléze mezi sebou rozdělili: Ing. Bc. P. K. 5.000 Kč, V. P. 1.700 Kč, R. Š. 1.700 Kč a V. I. H. 1.600 Kč.“

Proti tomuto rozsudku podali odvolání obvinění Ing. Bc. P. K., V. P., R. Š., V. I. H., M. P. a L. Š.. Obviněný M. M. odvolání nepodal, rozsudek ve vztahu k tomuto obviněnému nabyl právní moci v prvním stupni dne 10. 11. 2012.

Vrchní soud v Praze ve veřejném zasedání dne 17. 1. 2013 z podnětu všech podaných odvolání rozhodl rozsudkem sp. zn. 8 To 124/2012 tak, že napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu částečně zrušil, a to ohledně obviněných Ing. Bc. P. K., V. P., R. Š. a V. I. H. ve výroku o trestu odnětí svobody a ohledně obviněných M. P. a L. Š. ve výroku o peněžitém trestu.

Podle § 259 odst. 3 trestního řádu pak ve věci znovu sám rozhodl tak, že za výše popsané trestné činy, ohledně nichž zůstal výrok o vině z rozsudku soudu prvního stupně nedotčen, uložil obviněným Ing. Bc. P. K. podle § 331 odst. 4 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 let, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku zařadil do věznice s ostrahou; V. P. uložil podle § 331 odst. 3 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let; R. Š. uložil podle § 331 odst. 3 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let; V. I. H. uložil podle § 331 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku, úhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let. Pokud jde o obviněné M. P. a L. Š., po zrušení výroku o peněžitém trestu jim již tento druh trestu nově uložen nebyl.

Proti citovanému rozsudku podali obvinění Ing. Bc. P. K., R. Š. a V. I. H. dovolání. Obviněný Ing. Bc. P. K. v podaném dovolání uplatnil dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. b) a g) trestního řádu; obviněný R. Š. dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. b), g) a l) trestního řádu a obviněný V. I. H. dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu.

Nejvyšší soud usnesením ze dne 16. 4. 2014, sp. zn. 8 Tdo 1376/2013, dovolání obviněného Ing. Bc. P. K. odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) trestního řádu jako zjevně neopodstatněné, dovolání obviněného R. Š. odmítl podle § 265i odst. 1 písm. c) trestního řádu jako podané opožděně a dovolání obviněného V. I. H. odmítl podle § 265i odst. 1 písm. b) trestního řádu jako podané z jiného důvodu, než je uveden v § 265b trestního řádu.

Podle § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu odvolací soud zruší napadený rozsudek, je-li uložený trest v přezkoumávané části rozsudku nepřiměřený.

Podle § 38 odst. 1 trestního zákoníku je trestní sankce nutno ukládat s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a poměrům pachatele.

Podle § 39 odst. 1 trestního zákoníku soud při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédne k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu, a pokud byl označen jako spolupracující obviněný, též k tomu, jak významným způsobem přispěl k objasnění zločinu spáchaného členy organizované skupiny, ve spojení s organizovanou skupinou nebo ve prospěch organizované zločinecké skupiny. Přihlédne také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.

Podle § 39 odst. 2 trestního zákoníku jsou povaha a závažnost trestného činu určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem.

Podle § 39 odst. 3 trestního zákoníku soud při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédne k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (§ 41 a § 42 trestního zákoníku), k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu. Při posouzení přiměřenosti délky trestního řízení soud přihlédne ke složitosti věci, k postupu orgánů činných v trestním řízení, k významu trestního řízení pro pachatele a k jeho jednání, kterým přispěl k průtahům v trestním řízení.

Podle § 39 odst. 6 trestního zákoníku soud při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédne

- a) u spolupachatelů též k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání trestného činu,
- b) u organizátora, návodce a pomocníka též k významu a povaze jejich účasti na spáchání trestného činu,
- c) u přípravy k zvláště závažnému zločinu a u pokusu trestného činu též k tomu, do jaké míry se jednání pachatele k dokonání trestného činu přiblížilo, jakož i k okolnostem a k důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo.

Podle § 39 odst. 7 trestního zákoníku, získal-li nebo snažil-li se získat pachatel trestným činem majetkový prospěch, přihlédne k tomu soud při stanovení druhu trestu a jeho výměry; jestliže to nevyklučují jeho majetkové nebo osobní poměry, uloží mu s přihlédnutím k výši takového majetkového prospěchu některý z trestů, který ho postihne na majetku (§ 66 až § 72 trestního zákoníku), a to jako trest samostatný nebo vedle jiného trestu.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku peněžitý trest může soud uložit, jestliže pachatel pro sebe nebo pro jiného úmyslným trestným činem získal nebo se snažil získat majetkový prospěch.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku může soud podmíněně odložit výkon trestu odnětí svobody nepřevyšujícího tři léta, jestliže vzhledem k osobě a poměrům pachatele, zejména s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a prostředí, ve kterém žije a pracuje, a k okolnostem případu má důvodně za to, že k působení na pachatele, aby vedl řádný život, není třeba jeho výkonu.

Citovanými ustanoveními se však Vrchní soud v Praze při rozhodování v předmetné věci důsledně neřídil.

V odůvodnění rozsudku Vrchní soud v Praze mj. uvedl, že skutková zjištění soudu prvního stupně jsou provedenými důkazy náležitě podložena a jsou věcně správná; správným shledal výrok o vině, i pokud jde o právní kvalifikaci skutků. Naproti tomu se ovšem s nalézacím soudem neztotožnil v názoru na přiměřenost trestů, které byly obviněným uloženy.

Nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 7,5 roku, uložený obv. Ing. Bc. P. K., považoval odvolací soud za nepřiměřeně přísný, přičemž přihlédl ke srovnání s trestem, vyměřovaným v rámci stejné trestní sazby, uloženým ve zcela jiné (nijak nesouvisející) trestní věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 7 T 79/2011 a následně u Vrchního soudu v Praze pod sp. zn. 7 To 80/2012 (obviněný Mgr. R. P.). V této jiné trestní věci byl obviněnému za žádost o úplatek ve výši jednoho milionu korun uložen trest odnětí svobody ve výměře pěti let. Zároveň vrchní soud přihlédl i k tomu, že byt' celková výše úplateků činila 885.000 Kč a převýšila tedy hranici značného prospěchu, sám obviněný Ing. Bc. K. z ní fakticky obdržel „pouze“ částku 225.000 Kč (správně 255.000 Kč). Odvolací soud přitom ponechal nedotčeny výroky o peněžitém trestu a o trestu zákazu činnosti, pro jejichž ukládání byly dány zákonné podmínky, protože se tento obviněný chtěl trestnou činností obohatit, což se mu částečně i podařilo, a že se skutků dopouštěl jako úřední osoba s určitou rozhodovací pravomocí.

Ve vztahu k obviněným V. P., R. Š. a V. I. H. shledal odvolací soud rovněž uložené tresty nepřiměřeně přísnými. Zdůraznil přitom, že se na tyto obviněné hledí, jako by nebyli trestáni a trestnou činností získali jen o něco více než 200.000 Kč a nepochybně na ně zapůsobil již pobyt ve vazbě. Odvolací soud tudíž shledal dostatečným uložením

shodných podmíněných trestů odnětí svobody s odkladem jejich výkonu na maximální zkušební dobu. Při tom přihlédl i k tomu, že obviněný P. na jednu stranu byl při páčání trestné činnosti ze všech tří nejaktivnější, na druhou stranu ovšem svou výpovědí přispěl k objasnění věci. Obviněnému H. podle odvolacího soudu sice přitěžuje spáchání více trestných činů, ovšem jeho aktivita a podíl na trestné činnosti byly podstatně nižší. Obviněný Š. pak nebyl ani „přehnaně aktivní“, ani mu nepřitěžuje to, že by mu byl ukládán úhrnný trest.

U obviněných M. P. a L. Š. vrchní soud shledal, že podmíněné tresty odnětí svobody byly sice uloženy soudem prvního stupně správně a v přiměřené výměře, avšak výroky o uložení peněžitých trestů oběma těmito obviněným krajským soudem odvolací soud zrušil. Přitom zohlednil, že obviněná P. se sice snažila „obohatit“ tím, že se jiného pokoušela uplatit, aby uspěla s dotačním projektem, ale její naděje na úspěch byly minimální a navíc namísto zamýšleného obohacení fakticky přišla o částku 625.000 Kč. V případě obviněného Š. pak odvolací soud uvedl, že také ten namísto zamýšleného „obohacení“ fakticky o peníze přišel, když navíc v daném případě uplácel nikoliv v úmyslu obohatit sám sebe, ale jím prosazovaný projekt směřoval ke zvelebení fotbalového areálu, tedy zařízení obecně prospěšného, jehož vlastníkem navíc obviněný Š. ani nebyl.

S tímto hodnocením vrchního soudu ve vztahu k vymezeným výrokům o trestech se však nelze ztotožnit.

V první řadě je třeba zdůraznit, že Krajský soud v Ústí nad Labem při ukládání trestů jednotlivým obviněným v odůvodnění rozsudku podrobně rozebral, podle jakých kritérií ten který druh trestu a v jaké výměře v tom kterém případě uložil, přičemž zejména specifikoval polehčující i přitěžující okolnosti podle § 41 a § 42 trestního zákoníku (viz pasáže na str. 65 a násl. rozsudku). Oproti tomu vrchní soud jako soud odvolací nijak blíže nespecifikoval, v čem konkrétně měl při ukládání trestů nalézací soud pochybit, na argumentaci v tomto směru v podstatě rezignoval. Zcela vágní odůvodnění zásadního zmírnění trestů odnětí svobody s odkazem na výměry trestů uložených v jiných „korupčních kauzách“ a zrušení výroků o uložení peněžitých trestů některým z obviněných s poukazem na „finanční ztrátu“, kterou samotným vyplacením úplatku utrpěli, rozhodně není dostatečným podkladem pro závěr, že by při stanovení druhu a výše trestu odvolací soud postupoval řádně. Takový přístup naopak svědčí o tom, že veškerá zákonná kritéria rozhodná pro určení druhu trestu a jeho výměry vrchní soud pominul. Nepřihlédl takto k povaze a závažnosti jednání obviněných, k polehčujícím i přitěžujícím okolnostem, době páčání a zejména také rozmyslu a ziskuchtivosti pachatelů. Změny ve výroci o trestech, provedené napadaným rozsudkem Vrchního soudu v Praze, proto nelze považovat za důvodné. Pokud vrchní soud odkázal na výrok o trestu v jiné trestní věci, nelze to považovat za přílehu argumentaci, již proto, že ve zmiňované trestní věci obviněného Mgr. R. P. šlo o jednání „jednorázové“, zatímco v daném případě šlo o jednání opakovaná, realizovaná podle určitého „systému“. Obdobný postup je zároveň zcela v rozporu se zásadou individualizace trestu ve smyslu výše citovaných zákonných ustanovení.

Z hlediska povahy a závažnosti jednání obviněných je třeba zdůraznit, že se v přezkoumávané trestní věci jednalo o účelové, vědomé a víceleté aktivní jednání skupiny pachatelů, s cílem získání finančního prospěchu na úkor veřejných zdrojů, na němž měli zájem všichni obvinění. Na jedné straně přitom stály osoby „kořistící“, které za poskytnutou anebo slíbenou a očekávanou odměnu využívaly možnosti a vytvářely podmínky k ovlivnění výše dotace, k přijetí projektu anebo k zařazení projektu do řízení. Na druhé straně stály osoby ochotné odměňovat takové „úsilí“ a v případě úspěchu poskytnout nebo zajistit poskytnutí ještě další, předem zaručené a řádově vyšší „kořisti“, představující určitý podíl ze

získaných dotací. Povahu a závažnost korupčního jednání nelze redukovat pouze na výši peněžních částek či jiných majetkových prospěchů, jež „byly ve hře“, resp., které obvinění reálně získali anebo získat hodlali. V konkrétním případě je závažnost jejich jednání nepochybně výrazně zvyšována tím, že šlo o jednání systematické a organizované; de facto o vytvoření jakéhosi „klientského systému“. Závažnost jednání obviněných je v konkrétním případě dále zvyšována i tím, že v jeho důsledku došlo i k ohrožení systému poskytování dotací, poskytovaných orgány Evropské unie v rámci Regionálního operačního programu (ROP) Severozápad. Lze totiž považovat za obecně známou skutečnost, že prokázání zneužívání prostředků poskytovaných z fondů Evropské unie je důvodem pro zastavení čerpání takových prostředků i v jiných případech. Jednání obviněných tak má i širší a mnohem závažnější celospolečenské dopady.

Jak již bylo zmíněno, v případě obviněného Ing. Bc. P. K. přikročil odvolací soud k výraznému snížení výměry nepodmíněného trestu odnětí svobody pouze na základě „volné úvahy“, že uložený trest ve výměře 7,5 roku (jenž byl ukládán v rámci trestní sazby § 331 odst. 4 trestního zákoníku, tedy v rozpětí od 5 do 12 let; navíc jako trest úhrnný uložený též za přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku) se jeví jako nepřiměřeně přísný, a to jednak vzhledem k výši tímto obviněným reálně získaného majetkového prospěchu, jednak i s odkazem na výměru trestu, uloženého jinému pachateli v jiné trestní věci (byť se stejnou právní kvalifikací). Tato úvaha pak vedla odvolací soud k uložení trestu odnětí svobody ve výměře 5 let, tedy na samé dolní hranici trestní sazby. Takové odůvodnění však nemůže dostatečně podložit existenci zrušovacího důvodu podle § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu. Uložení trestu na samém dolním minimu je v daném případě vyloučeno hned ze dvou důvodů, když, v první řadě, odsouzená trestná činnost typově zjevně neodpovídá nejlehčím případům v soudní praxi, kvalifikovaným dle předmětné skutkové podstaty, a za druhé, trest byl ukládán jako úhrnný i za další trestný čin téhož pachatele.

Obdobná situace je i ve vztahu k obviněným V. P., R. Š. a V. I. H. Těm byly soudem prvního stupně uloženy nepodmíněné tresty odnětí svobody podle § 331 odst. 3 trestního zákoníku (rozpětí trestní sazby je zde od 3 do 10 let) shodně ve výměře 5 let, přičemž v případě obviněného H. se navíc jednalo o trest úhrnný, uložený mu i za přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku. Odvolací soud i v tomto případě vyměřil těmto obviněným tresty na samé spodní hranici trestní sazby, což mu současně umožnilo jejich výkon podmíněně odložit. Přitom vrchní soud nevezal zřetel na konkrétní povahu a závažnost jejich jednání a míru jejich účasti na spáchání projednávané trestné činnosti.

Výrok napadaného rozsudku odvolacího soudu pak nemůže obstát, ani pokud jde o zrušení výroků o uložení peněžitých trestů obviněným M. P. a L. Š. Trestnou činností – poskytnutím úplatků – se oba snažili získat majetkový prospěch, takže základní podmínky pro uložení peněžitých trestů u nich dány zjevně byly. Skutečnost, že zamýšlený majetkový prospěch v konečné bilanci nezískali a že v důsledku dalšího vývoje se jim jejich „investice“ ve formě úplatku nejenže očekávaným způsobem nezhodnotila, ale že dokonce „utrpěli ztrátu“, rozhodně důvodem pro neuložení trestu postihujícího jejich majetek být nemůže a takovou logiku je třeba principiálně odmítnout. Taková úvaha zcela iracionálně favorizuje pachatele obdobného typu trestné činnosti, kteří se prostřednictvím poskytování neoprávněné výhody (úplatku) snaží dosáhnout mnohem výraznějšího neoprávněného prospěchu na úkor veřejných statků. Důvody pro neuložení peněžitého trestu v situaci, kdy je tato obecná podmínka pro jeho uložení (získání majetkového prospěchu či snaha o jeho získání) splněna, jsou koneckonců v trestním zákoníku uvedeny (podle § 68 odst. 6 trestního zákoníku soud peněžitý trest neuloží, je-li zřejmé, že by byl nedobytný, přičemž ovšem v konkrétním případě takový důvod zjevně dán nebyl; ustanovení § 38 odst. 3 trestního zákoníku pak v daném

kontextu ukládá brát zřetel i na právem chráněné zájmy osob poškozených trestným činem, což v konkrétní věci nepřichází v úvahu). Žádné takové zákonné podmínky však v dané věci zjištěny nebyly, pro neuložení tohoto druhu trestu tak v případě těchto obviněných nebyl dán žádný racionální důvod.

V dané věci je podstatné, že Vrchní soud v Praze jako soud odvolací neměl zákonný podklad pro rozhodnutí podle § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu. Soud II. stupně, který k otázce potrestání neprovádí vlastní dokazování (a nemění tak skutková zjištění v tomto směru), je oprávněn přistoupit ke zrušení výroku o trestu jen tehdy, jestliže v konkrétním případě trest neodpovídá zákonným hlediskům rozhodným pro ukládání trestu a jako takový nemůže obstát a nelze trvat na jeho vykonání. Mezi uloženým trestem a trestem, který měl být uložen při správném postupu podle výše citovaných ustanovení vymezujících okolnosti významné pro druh a výměru trestu, musí být výrazný rozdíl, aby odvolací soud mohl zrušit výrok o trestu a uložit nový trest (srov. rozhodnutí uveřejněné v Bulletinu Nejvyššího soudu ČSR pod č. 3/1976-30-III.). Svůj postup musí odvolací soud náležitě odůvodnit. Těmto povinnostem však vrchní soud nedostál a zákonné limity procesního postupu podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu nerespektoval.

Pokud jde o výklad omezujících podmínek stížnosti pro porušení zákona směřující proti výroku o trestu, uvedených v ust. § 266 odst. 2 trestního řádu, judikatura Nejvyššího soudu poskytuje určitá vodítka, z nichž vychází i tento návrh. Zřejmý nepoměr uloženého trestu k povaze a závažnosti trestného činu bude dán, „jen když druh nebo výměra trestu podstatně nerespektuje hlediska vymezená trestním zákonem. Zřejmý nepoměr je třeba posuzovat i ve vztahu k trestní sazbě stanovené za konkrétní posuzovaný trestný čin v trestním zákoně. Půjde tedy o případy, kdy byl trest uložen při horní hranici trestní sazby namísto správně uloženého trestu při dolní hranici trestní sazby a naopak, nebo jako podmíněný trest odnětí svobody, ač měl být vyměřen trest nepodmíněný, a naopak. O zřejmý nepoměr půjde i v těch případech, kdy měl být vyměřen kromě uloženého trestu ještě další trest atd.“ (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2010, sp. zn. 4 Tz 8/2010). V tomto směru lze ostatně odkázat i na starší judikaturu Nejvyššího soudu, z níž lze dovodit naplnění omezujícího kritéria pro podání stížnosti pro porušení zákona též v případech, kdy soudy bezdůvodně přistoupily k uložení nepřiměřeně mírného trestu nebo určitý druh trestu neuložily, ač k tomu byly splněny zákonné podmínky, popřípadě uložily trest odnětí svobody v tak nízké výměře, kdy z hlediska zákonných kritérií byl takový trest nedostatečný (viz judikáty Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tz 38/2001, 7 Tz 39/2001).

Vezmeme-li v úvahu výše uvedenou argumentaci, pak obviněnému Ing. Bc. P. K. měl být ukládán nepodmíněný trest odnětí svobody nikoli na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, nýbrž nejméně v polovině, spíše však v druhé polovině zákonného rozmezí. Obviněným V. P., R. Š. A V. I. H. měl být namísto podmíněně odloženého trestu na samé spodní hranici trestní sazby uložen trest odnětí svobody spojený s přímým výkonem, a to cca ve třetině zákonného rozmezí. Obviněným P. a Š. měl být ponechán peněžitý trest, který byl uložen plně v souladu se zákonnými hledisky pro ukládání tohoto druhu trestu a ve výměře odpovídající jejich majetkovým poměrům. Obecně vzato, tresty uložené všem obviněným soudem nalézacím lze považovat za zákonné a přiměřené, ne-li dokonce shovívavé, když tento soud náležitě vyhodnotil kritéria rozhodná pro určení druhu trestu a jeho výměry. Výroky o trestech ohledně uvedených obviněných byly zároveň adekvátním způsobem odůvodněny a odvolací soud neměl žádný důvod k zásahu a zmírnění takto uložených trestů.

Uzavírám tedy, že v dané věci byly tresty uloženy obviněným Ing. Bc. P. K., V. P., R. Š., V. I. H., M. P. a L. Š. rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne

12. 7. 2013, č. j. 2 T 10/2011–3717, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. 8 To 124/2012, ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu a k poměrům pachatelů. V případě obviněných P. a Š. pak lze navíc hovořit o tom, že neuložení peněžitého trestu je rovněž ve zřejmém rozporu s účelem trestu. Vrchní soud v Praze totiž nejen neuvážil konkrétní povahu a závažnost jejich jednání, ale v podstatě pominul i hledisko generální prevence v případě jednání, jež se právě ve vztahu k prostředkům poskytovaným z fondů Evropské unie v poslední době rozmáhá.

Na základě těchto skutečností je třeba napadený rozsudek hodnotit jako rozhodnutí, jímž byl porušen zákon, jakož i v řízení jemu předcházejícím, ve shora uvedených ustanoveních ve prospěch jmenovaných obviněných.

Navrhují proto, aby Nejvyšší soud České republiky:

podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že pravomocným rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. 8 To 124/2012, byl porušen zákon:

a) ve prospěch obviněného Ing. Bc. P. K. v ustanoveních § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu, § 38 odst. 1 a § 39 odst. 1, 2, 3, 6 trestního zákoníku, ve spojení s § 331 odst. 4 trestního zákoníku;

b) ve prospěch obviněných V. P., R. Š. a V. I. H. v ustanoveních § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu, § 38 odst. 1, § 39 odst. 1, 2, 3, 6 a § 81 odst. 1 trestního zákoníku, ve spojení s § 331 odst. 3 trestního zákoníku;

c) a ve prospěch obviněných M. P. a L. Š. v ustanoveních § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu, § 38 odst. 1, § 39 odst. 1, 2, 3, 6, 7 a § 67 odst. 1 trestního zákoníku.